

DARVASI LÁSZLÓ

Néma formák II.

A dolgok egyszerű rendje szerint
a nő csak magát okolhatja csúnyaságáért.
Bár, hisz ezért nő, megtévesztheti
toalettszobája tükrét amikor csuklóig
merül a tengerparti szőkecségekben.

A férfi ugyan nem szépségre termett,
de megbolondul bizonyos illatoktól.
Így áll, most is, a parti dűnék közt,
orrában a tenger illatával
és a túlsó partról látni vél, azaz lát
egy arany tincessel élvező arany fésűt,
egy vetkőző, ültöző, megszólíthatatlan nőt.

Csak hogy ennek a férfinak van magához való esze.
Kerülve a vizet, a part mentén indul el,
száraz, nehéz léptekkel taposva homokon, són,
csigán, kagylón, csonton és gyöngyökön,
így halad, nézve a nőt, őrizve a látványt.

Park

B. Gy.-nek

Senki többet.

Ő csak rátalálni még azokra az egyszeri,
végleges hangokra, melyek búcsúzása,
mintha egy őszi parktól...
Túl a régen nyírt, utolsót burjánzó sövényen
távolibbra avarba fészkel már a nap;
a tölgyek hegedűhúrok,
és az aranyi tó ijedt nádasán hárfázó széllel
dobbantva vitáz s az ösvényen végiglódul egy papírdobos.
Ám ahogy e halk mámorba visszatéved
s lent tétován sörög,
fent híbor fátylakat húz az égi mezőkre a lélegzet.
Hát újra itt vagyunk, újra itt,
hogy eltartson még e sebtében összetákolt világ;
és kísértenek az elveszett versek,
és fénylik az irodalom padokba, törzsekbe vésve,
s az álom hóvirágos ablakát hiába kocogtatja
elkékvált, türelmetlen ujjakkal a részvétlen idő.
Mert kell most e marasztaló szelídség,
kell, hogy e cselekményben elbeszélte vágy,
a sárgára égett pázsittal birkózó személytelen léptek
megértsék azt, mi nélkülük,
egy másik eseményben ér majd véget, holott...
holott az összeűszó árnyak közt
elfogy lassan, mi voltunk;

ahogy pörögve hull, érint s tenyerünkre töpörődik
az egykori lomb, ahogy elkésett szárnyak
verdesnek szívünk körül,
s ahogy e hasztalan beszéd kéklő lapjain át,
valóban, nélkülünk is, a tengerig botorkálnak az igék;
és akkor már, hogy milyen vagy s leszel,
szóval akkor már igazán senki többet.
Vérző, csupasz ágakkal emel majd
arcához egy hajnal,
pedig csak itt maradsz, ahogy elmégy,
és hullnak a könnyek e folyton távozó jövőidőért,
mert zokognak, zokognak benned mind,
mert a vitorlák egyre fényesebbre mossák
a céltalanul közelítő, hallgatag horizontot.